

Върналъ се въ колибата презъ нощта и въ зори пропълъ. Излѣзълъ старецътъ съ кошницата. Гледа — единъ пѣтелъ се поще на плета, а перата му свѣтятъ. Както се пощѣлъ свѣтлиятъ пѣтелъ, едно перо се отронило отъ крилото му. Дѣдото сложилъ кошницата на земята, навелъ се, взелъ перото, разгледалъ го и си накичилъ съ него калпака. Грабналъ сетне кошницата и отишълъ въ гората. На пазара го спрѣлъ единъ златаръ, па го попиталъ, откъде му е това перо и ще ли му го продаде.

— Колко давашъ за него?

— Сто жълтици.

Дѣдото опулилъ очи:

— Не вѣрвамъ.

Златарътъ му наброилъ паритѣ. Прибралъ старецътъ жълтицитѣ и хукналъ като вѣтъръ къмъ колибата. Бабичката му пошурѣла отъ

радостъ, седнала да яде, яла, яла, яла и за два дѣня напълнѣла като бѣчва.

Днесъ перо на златаря, утре перо на златаря, додето събрали беднитѣ старци цѣла грамада жълтици.

— Не ми се живѣе вече въ колиба! — рекла бабичката.

— Щомъ ти се не живѣе въ колиба, ще ти направя дворецъ! — отвърналъ дѣдото и наелъ двесте души майстори. Заградили дворецъ майсторитѣ, тъкмо срещу царския. Градили го три години време и го направили повисокъ отъ царския. Като си изтървалъ майсторътъ теслата отъ най-високата кула на дѣдовия дворецъ, минали деветъ месеца, докле падне на земята.

Тогавъ царъ Пукъ гледалъ, гледалъ и се пукналъ отъ ядъ.

А. Каралийчевъ

ИЗКУСТВО НА СТАРИТѢ ЕГИПТЕНИ

Право на югъ отъ България се разлива голѣмото *Бѣло море*. Ако се качимъ на параходъ и заплуваме по него все на югъ, ще навлѣземъ въ друго море, още по-голѣмо, което се казва *Сръбдиземно* (нѣкога хората мислѣли, че то опасва цѣлата земя презъ сръдата, затова го нарекли тѣй). Ако параходътъ пжтува все въ южна посока, ще стигнемъ до една голѣма суша, наречена *Африка*, и ще спремъ на единъ пристанищенъ градъ — *Александрия*.

Александрия е пристанище на *Египетъ*. Тѣй се нарича тѣсната и дълга плодородна земя, презъ която тече голѣмата рѣка *Нилъ*, дето се вѣдятъ крокодили. Преди повече отъ 6,000 години тамъ живѣлъ многоброенъ народъ — старитѣ *египтени*. Тѣ вѣрвали, като насъ — христианитѣ, — че душата не умира, а следъ време ще се върне да заживѣе отнове въ своето тѣло, стига то да е запазено. Затова най-главна грижа имъ било да обвиятъ тѣлото на умрѣлия въ платна, напоени съ миризливи смоли, та да не изгние.

Тѣй приготвеното тѣло се казвало *мумия*. Но трѣбвало да се направи за мумията и *гробница*. Най-голѣми гробници били царскитѣ; казвали ги *пирамиди*. Тѣ имали чети-

Робъ води бикъ за жѣртва

ри стени — всѣка трижгълна, — които се наклонено сбирали, за да образуватъ връхъ. Най-прочути пирамиди сж ония, въ които били погребани мумиитѣ на царетѣ *Хеопсъ*, *Хефренъ* и *Микеринъ*. Но пирамидитѣ били много голѣми сгради, направени отъ едри тежки камъни.

Такива гробници можелъ да гради само царъ, който има много роби да му работятъ — и много пари — да ги храни. Хората отъ народа си поржчвали по-малки гробници, наречени *мастаби*; и тѣ приличали донѣкжде на пирамиди, но били пресѣчени отгоре, безъ връхъ: четиритѣ имъ стени се навеждали една къмъ друга. Нѣкои изкопавали пѣкъ подъ земя-